

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ.

Πᾶσα αἴτησις δεκτή ὑπὸ ἰδιω- τέρων συμφωνίαν.	Ἰδιοκτῆτης ΣΠΗΡ, Γ. ΑΝΤΡΙΑΣ.	ΣΥΝΔΡΟΜΗ.
Αιτήσεις ἀπευθυντέαι:	Συντάκτης	Έτος . . Δοχ. 10.
Έργη. «Ανάστασις» Αργοστολίου.	ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ.	Άλλοδαπῆς Φραγ. 10.
		Εκδίδεται κατὰ Σάββατον.

Ἡ συνέχεια τοῦ φύλλου ἔσταν θά ἐπιστῇ
τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΟΙ ΣΑΤΡΑΠΑΙ ΤΟΥ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ.

ΟΙ ΑΧΟΡΤΑΓΟΙ ΠΛΟΥΤΟΚΡΑΤΑΙ

ΚΑΙ

ΟΙ ΨΟΦΟΥΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΝΑΝ.

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ.

Δυστηρισμένη Πατρίς μου! Σὺ ἦτις ὡς ἀπρο-
μάχητος Ἀμαζὼν προέταξες πάντοτε τὰ πυρίπνοα
σιγή σου κατὰ πασῶν τῶν ἐθνικῶν καταγίδων!
Σὺ, ἦτις μ' ἔνα Φωκίαν εἰς τὸ Δάλα, μ' ἔνα Πανᾶν
εἰς τὸ Πέτα τὴν ἀρχαίαν σου ἱστορίαν εἰρήσεως καὶ ὁ
ἄρης ἐκόσμησε τὴν ὑπερήφανον κεφαλὴν σου. Σὺ
ἦτις μὲ τοῦ Ἰακωβάτου τὸν καταπέλιτην καὶ μὲ τὸν
πέλεκυν τοῦ Ζερβοῦ καὶ μὲ τὴν ἐπταβόειον πανο-
πλίαν τῶν ἐτέρων τοῦ λόγου Φαλαγγιτῶν τῆς Ἐ-
νώσεως ἐδικαίωσας τὴν ὀμηρικὴν σου μεγαθυμίαν
καὶ τῆς Ἀλβιόνος αὐτῆς τὴν ὀργὴν ἐταπεινώσας. Σὺ
ἦ ὑψημέτωπος βασιλεὺς τοῦ ἰονικοῦ μεγαλείου ἔργειες
τόσσα ἀλλοίμονον, μὰ ἀλυσσόμετος δούλη, ποῦ μα-
στηρόνων ἀνηλεῶς δέκα ἢ εἰκοσι ἔλεεινοὶ χρυσοκάν-
θαροι σου.

Ἡ βαρυνέφαλος ἄρκτος καὶ ὁ ἐρηθρόνωτος χιμ-

πατῆς ἔσταν χορεύουν χλευαστικῶς εἰς τὸ νεῦμα
τοῦ Ἀδιγγάνου δὲν ὑφίσταται τοιοῦτον ἐξευτελι-
σμόν, οἷον ὑφίστασαι σὺ ἀπὸ τὰ τέρατα ταῦτα. Ἀ-
λώπεκες εἰς τὸν νοῦν καὶ κροκόδειλ' εἰς τὴν καρ-
δίαν ζῶντες στήν λάσπην τῆς ἄλης, κενοὶ παντός ὑ-
ψηλοῦ καὶ ὀλόγουμοι ἀπὸ κάθε εὐγένειας ἐν μόνον
ἔχουσι μέλημα: πῶς κρούπτοντες εἰς τὴν βουρκομέ-
νην τῶν κοίτην τὰ χρυσοφόρα ὡά των νὰ κορηντύω-
σι τὴν ἀβυσσαλέαν τῶν βουλιμιᾶν μὲ περισσότερον
δάκρυ, μὲ περισσότερον αἶμα, μὲ περισσώτερα θῶ-
ματα!

Εἰς μάτην αἱ δύο σάλλιγγες τῶν φιλοσοφικῶν
Ἀροαγγέλων ἐσάλπισαν ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκου-
άνα καὶ ἐπὶ αἰῶνα σχεδὸν τὸ ἐσθινὸν ἔσμα τῆς κοι-
νωνικῆς παλιγγενεσίας. Εἰς μάτην ὁ ἐνοσίχθων θεὸς
τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ὁ στενάζων Ἐγκέλα-
δος τῆς μεγάλης αὐτῆς ἰδέας ἠνέωξαν τὰ πυρροφλεγῆ
αὐτῶν χεῖλη ὅπως καύσωσιν ὑπὸ τὴν πνοήν των τῆς
μεσαιωνικῆς Τυραννίας τὰ ἀνθρωπόμορφα μεγαθή-
ρια! Εἰς μάτην τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Μαρκᾶ καὶ τοῦ
Ροβεσπύερου τὸ ξίφος κατεσπάραξαν τοὺς αἰμοδιφεῖς
οἰσοφάγους τῶν τεράτων ἐκείνων καὶ εἰς μάτην τοῦ
Δαντῶνος ὁ κεραυνὸς κατέτηξε τὰς ἀλύσεις τῶν δε-
σμοτῶν τῆς Βασιλείας! Τὴν αὐτὴν μαρτυρικὴν τυ-
ραννίαν, τὸ αὐτὸ πολυώδυνον δεσμοτῆριον βλέπω νὰ
ἀννηφοῦται στὰ σιγή σου, δυστηρισμένη Πατρίς
μου.

Τί σε ὀφέλησε τάχα ἐὰν ἐχειροκροτήσεν ἡ Ὑφή-
λιος τὴν φωτοδότιν ἀνατολήν τῆς παγκοσμίου Ἐλευ-
θερίας τῶν προτέρων εἰλώτων;

Τί σε ὀφέλησεν ἂν εἰς τὸ θεῖόν της λάλημα ἀπέ-
σεισε τὸν ζυγὸν τῆς Ἰταλίας ὁ λέων, ἐὰν διέσρηξε
τὰ δεσμὰ ἡ Ἑλλάς τοῦ 21, ἂν ἀφηνείσθη ὁ Αἶμος,
ἐὰν κατεποντίσθησαν εἰς τὴν Βαλτικὴν τὰ θαλάσσια
φρούρια τῆς Ρωσικῆς ἀπολυταρχίας καὶ ἂν καὶ αὐ-
τὸ εἴ τι βαρβαρώτερον τῶν Ἑθνῶν εἰσῆλθεν εἰς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ἈΛΕΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1 Σ5 Φ4 0014.41.0054

τὴν θαυρόσπαρτον λεωφόρον τῆς τε πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς του ἐλευθερίας :

Μονάχα σὺ, ὦ Πατρίς μου, ὑφίστασαι τοῦ μεσαιωνικοῦ εὖ σοδίου, τὴν κατάδικον τύφλωσιν. Μονάχα σὺ, ὦ Πατρίς μου, προδιδομένης μητρὸς παραρρομένη θυγάτηρ ἀφέντης εἰς τὴν διάκρισιν εὐαρίθμων τιῶν Σατύρων, οἵτινες ὀργιάζουσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Τιμῆς σου, οἵτινες κορυβαντιῶσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐλευθερίας σου καὶ οἵτινες χοροπηδῶσι σατακιῶς τσαλαπατοῦντες ὑπὸ τοὺς πόδας των τοὺς δουλοπαροίκους ὁμοίους των! Σὺ ἡ πρώτη λωρὶς Παραδείσιου λιμῶνος ἔγεινες χώρα Ἰωσαφάτ, ποῦ βασιλεὺς ἢ Κατήφεια. Ὁ Αἰνὸς σου δὲν ὑφάνεται πλέον μέγα ἠρώων τῆς δόξης σου, ἀλλ' ἓνας τύμβος ἀστρουψῆς τῆς νεκρωθείσης ζωῆς σου! Ραχὴλ τῶν νῆσων ἐσὺ ἀκοῦς τὸν θρήνον τῶν τέκνων σου, ποῦ ἓνας Ἡρώδης φρικτὸς τὰ πνίγει—ὁ Πλοῦτος ὁ ἄκαρδος Καὶ μέσ' στή νύχτα τῆς συμφορᾶς σου βλέπεις ἐν ἄστρον νὰ σ' ὀδηγῇ κ' ἀπ' τὰ αἰθέρια μέγαρά του κ' ἀπ' τὸ βασιλεῖον τοῦρανοῦ τέτοια φωνὴν ἀκροάζεσαι:

—Μεγάθυμε Κεφαλλην καὶ ἀλυσοδέετε τώρα σκλάβοι! Σὲ ἐπλάσα ἔσαν πρὸς τὸν χρυσοφορτὸν ὁμοῖόν σου καὶ ὁμῶς ἄδυστος σὲ ἀπὸ τοῦτον διαχωρίζει. Ἐτιόρπισα τὰ ἀγαθὰ μου ἐπὶ τῆς Γῆς, ὅπως πάντες αὐτῶν συναπολαβέτ' ἐξ ἔσου. Καὶ ὁμῶς χάσμα χαῶδες ἐν ὑμῖν ἤνευ ὄγη. Τὸν υἱόν μου αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ ἐγέννησα, ἵνα δεῖξω ὑμῖν ὅτι καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε μακρὰν ἀπὸ τῆς θεῆας ὑπεροχῆς μου. Καὶ ὁμῶς ὡς ψωριῶντα μανδρόσκυλον οἱ πλουτοκράται σου σὲ ἐξέλαβον. Τὸν νόμον μου οὗτος πρὸς ὑμᾶς διελάλησε καὶ τὸ κύρος αὐτοῦ μετὰ τὸ αἷμά του ἐπεσφράγισε. Καὶ τοῦ μέσουσ αἱ ἐχιδναὶ καὶ αἱ ἄρπυιαι τῆς ὀργῆς τὴν ψυχὴν σας περιεκύκλωσαν. Ἐβαπτίσθητ' ἐν τῷ ὀνόματί μου καὶ ὁμῶς τὸν Μαρμωνᾶν ὡς θεὸν σας λατρεύετε. Ἀθετοῦντες τοῦ υἱοῦ μου τὸν λόγον ἐμὲ αὐτὸν εἰρωνεύεσθε καὶ τῶν ὀργῶν σας μαστροπὸν κ' ἐμὲ, ὦ φρίκη, συνατερίζεσθε! Κατακρημνίσατε τρυφὰς ναοῦ μου ὅτι τὴν χλευσὴν ὑμῶν ἐμίσησα, τὰς ἐφορτὰς ὑμῶν καταργήσατε, ὅτι τὴν φενάκην σας ἐβδελύχθη. Τὸν σταυρὸν τοῦ υἱοῦ μου διαδεχθείτω ἡ σπᾶθη καὶ αἱ κρήναι ὑμῶν ἄς ἀνθλεύσωσιν αἵματα. Ἐφρόσον καὶ ἓνας ἀνθρώπος λιμῶνται ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐκλειπέτωσαν αἱ θρησκείαι, περιττεύω ἐγὼ καὶ θεὸν ὑμῶν μόνον τὴν γαστέρα κηροῦξτε!

Ἐξέπνευσεν ἡ φωνὴ ἐν ᾧ τὸ ἄστρον ἐφώτιζε τὰς ἀκρωρείας τοῦ Αἰνοῦ. Κατάπληκτος ὁ λαὸς,— μάγος τοῦ πόνου ἀμίλητος — παρηκολούθει τὴν τροχιάν του, ὅτι μίαν στιγμὴν ἀναχαιτίζει τὸν δρόμον του. Εἰς μίαν νέαν κοί θεοφροῦρητον φάτνην μετὰ χριστοπαύσωπον τὴν μορφήν καὶ ὑπεράγγελον τὴν καρδίαν βρόφου ἐτίπτετο νέον καὶ τὸ βρόφος αὐτὸ καὶ τῆς

νέας θρησκείας τοῦ κεφαλληνος Κοινωνισμοῦ, ὁ αὐτοῦτος Μεσσίας ὀνομάζετο Δώριζας.

Τῆς εὐγλωττίας οἱ πίδακες ἀνέβλυσαν χρυσοροῦσαι ἀπὸ τῆς θεῆας του γλώσσης. Τῆς εὐσπλαγχίας τὰ ἄνθη κατεμύρωσαν τὸν πλησίον, τῆς συμπαθείας τὸ δάκρυ ἐβαλοσάμωσε τὴν πληγὴν του, ὁ ἐπισκοπικὸς αὐτοῦ θρόνος ὑπῆρξεν ὁ στυλοβάτης τῆς κοινωνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἂν ἐν μέσῳ τῶν ὑλιστῶν μαυροκοράκων τοῦ Κλήρου κ' ἐν τῇ κρυψίφρονι σιραιτῆ τῶν τέκνων τοῦ Δογιδά ὑπῆρξέ ποτε ἀνὴρ ἐπαξίως κρατῶν τοῦ Ποιμενάρχου τὴν ῥάβδον, οὗτος ἦτον ὁ Δώριζας.

Ἄλλ' ἢ Ἄρετὴ προωρισμένη γὰ πολεμῆται ἀείποτε, ὑπὸ τε τῶν ὀρατῶν καὶ ἀοράτων δυνάμεων εὐρεν ἐχθρόν της τὸν Θάνατον καὶ μίαν προαίαν πικρὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Δώριζας πλέον. Ἡ Κεφαλληνία, μελανεῖμον Σαλώμη ἐναπέθηκε ἀτέφανον—τὴν αἱμοσταγὴν της καρδίαν καὶ ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτελλε μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δακρυστάλακτοι τῆς Ἀγῆς μαροῦται ἀνελύοντο ἐπὶ τῆς σοροῦ του, ἡ λάμψις αὐτοῦ δὲν ἦτο ἢ ἡ πενθίμη λαμπὰς εἰς τὸ κοσμοἀνάστατον φέρετρόν του.

Ἄλλ' ἐλοπήθη τὸ Θεῖον τὸν ταλαιπωρημένον λαόν του καὶ τὸν ἐκλιπόντα Μεσσίαν διεδέχθη ἀμέσως ὁ θυελλόπευστος Παῦλος. Ἐνας κεραυνὸς ἰσπανικοῦ οὐρανοῦ διελάσας τοῦ Παρθενῶνος τὸν μαγνητίζοντα βράχον, καὶ μυρωθεὶς εἰς τοῦ Γολγοθᾶ τὸν καθαγιαζόντα λόφον, ἰδοὺ ἡ ψυχὴ του. Εἰς καταροάκης ὀρηκτικὸς ποτίζων κόσμον διψῶντα καὶ δένδρα ἀσηπτότα εἰς τὴν ροὴν του συνεκρίζων ἰδοὺ τὰ ἔργον του.

Καὶ ἦτον αὐτὸς ὁ Μαρμωνῆς Ἄντυπας.

Ἡ δεδεμένη Κεφαλληνία ἐλευθεροῦται στὰ λόγον του. Ἡ δουλοπαροίκος Θεσσαλία ἀνακτᾶ τὴν ἰσχύν της καὶ ἡ πλουτοσκλάβοι Ἑλλάς θὰ τὸν ἐκάλει σωτήρᾳ της ἂν μὴ ἀφῆρει αὐτὸν τοῦ δολοφόνου ἢ σφαῖρα. Ἐκλαύσατε τοῦτον, ὠρρανευμένοι του ἀδελφοί, καὶ ἡ Θεσσαλία ἀνηγέρθη κενοτάφιον τῆς λατρείας του. Ἄλλ' ἂν τὸ δάκρυ σας ἀπῆληψε τὴν κηλίδα, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ πάλαιου αὐτοῦ μετώπου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μετώπου ἐκείνων, οἵτινες καὶ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του αὐτοῦ γὰ βλασφημήσουν ἠθέλησαν, θὰ δυνηθῆ ποτὲ τοῦτο γὰ ἀπαλείψῃ τὸ στίγμα, ποῦ ἐνεκόλαψ' εἰς ἑαυτὴν αὐτὴ, ἀλλοίμονον, ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Ἔθνους; Θὰ δυνηθῶσι ποτὲ τοῦ Γάγγου αἱ μυριάστροφοι αὐταὶ δῖναι γὰ ἀποπλύνωσι τὴν μαυρίαν, ποῦ ἰσχυροδουλοῖ Ἀἰακοὶ καὶ ἀργυρώνητοι Ραδαμάνθεις στὰ πρόσωπόντης ἐναπετύπωσαν;

Καὶ ὅταν καὶ ἡλίου καταφανέστερον τεκμηριοῦται ἡ ἐνοχὴ καὶ ἀργιάζει ἐν τούτοις ὁ δολοφόνος ἐλεύθερος ἀκονίζων τὴν μάχαιράν του εἰς νεώτερα θύματα, διατὶ δὲν κρημνίζονται τότε τὰ δικαστήρια καὶ δὲν ἐγειρόνται

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΝΑΧΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ἀντ' αὐτῶν οὐρανομήκεις ἀγγέλων, ὅπως σείωνται φρικωδῶς ὡς περ Ταρτάρου καρποὶ αἱ εἰδεχθεῖς κεφαλαὶ τῶν Ἰουδόντων τὰς τύχας τοῦ ἔθνους καὶ τῶν ὑπὸ τὴν κίρκιον αὐτῶν ῥάβδον ἀποκτηνομένων ἀγραμμάτων καὶ ὀρκωτῶν ψευδοργάνων τῆς Θεμίδος;

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ ἔθνη ἐξέλπειν ἡ Δικαιοσύνη καὶ ἡ ζωὴ μας ἀφίεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος, εἴπατέ μοι, σὰς ἐρωτῶ, τί ὠφελεῖ τότε ἡ λεγομένη Ἐλευθερία; Τί διαφέρει ἀντὸν φρελλὸν ἐλευθερώσωμεν τοῦ φρενοκομείου καὶ ἕξιος εἰς τοῦτον δόντες μέσῳ ἀόπλων ἀνδρῶν δαιμονιώντα ἐξαπολύσωμεν;

Οὕτω λοιπὸν ἀνίκανοὶ νὰ ὑπερασπίσωμεν ἑαυτοὺς καὶ ἀνάξιοι τῶν ἀγαθῶν τῆς Ἐλευθερίας πῶς ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν ὅπως καὶ τὸ ἀλύτρωτον ἡμῶν Γένος εἰς τὸ ἐξηθρωμένον αὐτὸ ψευδοεσθίλειον προσαρτίσωμεν;

Καὶ πῶς τολμῶμεν νὰ λέγωμεν ἐχθρὸν μας τὸν Βούλγαρον, ὅταν καὶ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρουμούνων καὶ τῶν Καννιβάλων αὐτῶν, καὶ ὅλων ὁμοῦ τῶν τίγρεων τῆς Ἀφρικανικῆς ἐρημίας ἐχθρὸς ἡμῶν ἀσπονδότερες, ἐχθρὸς λυσσώδστερος εἶναι ἢ ἄτιμος πλουτοκρατικὴ σπείρα ἢ ἀποτελέσματα τὸ ὀλιγαρχικὸν ἢ μᾶλλον τὸ Γενιτσαρικὸν πολίτευμα τῆς κακομοιριασμένης Ἑλλάδος, ἐν ᾗ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν μαρτυρικὴν ὑποδούλωσιν κατέχεις σὺ, ὦ δυστυχῆς μου Κεφαλληνία;

Εἰς τὸ δακρυπέτιστον χῶμά σου, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἐκπατρισθέντων ἀπὸ τὴν Δυστυχίαν υἱῶν σου ζωντανῆν σου νεκρούπολιν καὶ εἰς τὸν ἀπὸ τὴν θύελλαν τοῦ Θανάτου κατερρημωθέντα ἀγρὸν σου ἐρθάσαμεν καὶ ἡμεῖς βαρυαλγεῖς ὁδοιποροὶ εἰς τὴν Σαχάραν τῆς Καινῶνας. Νὰ ἀσπασθῶμεν τὴν γῆν σου καὶ γῆν τῶν πατέρων μας, νὰ συνθρηνησῶμεν πολυτιμήτους νεκροὺς καὶ ἐπὶ τῶν ἀποκλήρων τῆς Τύχης τὴν ἀγκάλην μας νὰ ἐκτεινώμεν, ἰδοὺ ἡ φροντίς ἡμῶν καὶ τὸ ὠθῆσαν μας ἐλαττήριον. Ἐρθάσαμεν. Ἀλλ' ἐνῶ ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκρον σου ὦ Πατρίς μίαν σημαίαν αἱματηρὰν προσεδοκῶμεν νὰ ἀπενίστωμεν καὶ μυριάστραμον τὴν κραυγὴν —ἀποθανεῖτω ὁ δολοφόνος τοῦ μεγάλου μας τέκνου— τοῦναντίον, σὺ μόνον νέκραν πρωτοφανῆ, ἀλλὰ καὶ πόλεμον βδελυρὸν, ἀλλὰ καὶ πόλεμον ἐξοντώτεως κατὰ τῶν εὐαρίθμων λειψάνων τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἰδέας ἀπανταχοῦ συνηγήταμεν!

Ὅτε δὲ καὶ ἡμεῖς λαθόντες οἴκτον τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν πενήτων τῆς πόλεως διὰ μιᾶς ὑπὲρ αὐτῶν εὐεργετικῆς διαλέξεώς μας νὰ ἀνακουρίσωμεν ἐπ' ὀλίγον τὴν θέσιν των ἠβελήσαμεν καὶ ἡ ἀρμοδιὰ Ἐπιτροπὴ πρὸς τοὺς πλουσίους τῆς πόλεως καὶ ὑπὲρ ἐράνων μετέβη, ὁποῖα, νομίζετε ὅτι ὑπῆρξε ἡ ἀπάντησίς των;

—Οὐδ' ὀβολὸν εἶπον, πρὸς τοὺς πτωχοὺς δὲν προσφέρουμεν. Ἄν δὲν μπορούνε νὰ ζήσουν, ἰδοὺ ἡ θάλασσα καὶ ἄς μετρήσουν τὸ βάθος τῆς. Χθὲς μόλις ἀφημάχθημεν ἀπὸ τὸν βιολιστὴν καὶ σήμερον οἱ πτωχοὶ. Ἀ! αἰωνίως αὐταὶ αἱ βδέλλαι; Αἰωνίως αὐταὶ αἱ μᾶστιγες;

Καὶ ἀπῆλθεν ἡ Ἐπιτροπὴ μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐνῶ ὁ μαῦρος πατὴρ ἐδλεπε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ ἀπονήσκη τὸ μονάκριβον τέκνον του ἐλλείψει φαρμάκων ἀναμένων εἰς μᾶτην τὴν προστασίαν ἐκείνων! Ἐνῶ τὴν ἐρημὴ μάνα κατεσπάραζε τῶν παιδιῶν τῆς ἢ τριήμερος πείνα καρτερῶντας εἰς μᾶτην τὴν συνδρομὴν τῶν πλουσίων! Ἐνῶ τὴν ὥραν ἐκείνην ἄλλοι ἄστεργοι ἐτρέμαν μὲς' ἐστὴ βροχῇ καὶ ἄλλοι μισόγδυμοι ἐξεψυχούσαν στὸ δρόμο!

Καὶ ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ σιδερένια κορμιά, γυρεύοντες ἐργασίαν καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ τὴν εὔρωσι.

Καὶ ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ τὰ πειὸ καλλίφυλλα βλαστάρια τῆς Λεβεντιάς, ὁ ἀνθὸς τῆς Κεφαλληνίας λέγοντες εἰς τοὺς ἐσχυροὺς, κραυγάζοντας εἰς τοὺς πλουτοκράτας.

—Δὲν θέλομεν κύριοι, μοιρασιά τῶν περιουσιῶν σας; Δὲν θέλομεν νὰ γείνωμεν ζητεῖάνος σας ἀλλ' οὔτε καὶ φονιάδες καὶ κλέφταις σας. Θέλομεν ἀπὸ τὰ 200 ἑκατομμύριά σας, ποὺ τὰχετε νεκρὰ καὶ κλειδομανταλωμένα σταῖς τράπεζαις σὰν τὸ φιλόγυρο τοῦ Ἐθαγγελίου τὸ τάλαντον ὑπὸ τὴν γῆν, νὰ σκορπίσετε μερικὰ ὄχι γιὰ νὰ φῶμε καὶ νὰ γλεντίσωμεν, ὄχι γιὰ νὰ φιάσετε τὰ φενακιστικὰ καὶ συνδικατοῦχα ἀρτοποιεῖα καὶ αὐτοκίνητά σας, γιὰ νὰ μᾶς χτίσετε τὰ καλλιμαρμαρα καὶ μονοπωλιακὰ σας ξηνοδοχεῖα (στάχτη στὰ μᾶτια τοῦ κόσμου, ὦ φαρμακοὶ ἀμίμητοι), ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσετε ζωὴν εἰς τὸν τόπον μας, γὰ θεμιουργήσετε βιομηχανίαν, ποὺ νὰ μπορούμε νὰ ζοῦμε κ' ἡμεῖς τιμημένα καὶ ἀνεξάρτητα!

Ὅλα στὸ βρόντο! κλειδῶμα ἢ πόρτα. Κλειδῶμα ταυτιά. Καὶ ἡ καρδιά σφιχτοκλειδῶμα. Εἰρωνικῶ, γέλιοι, Μεριστοριλικώτατος καγχασμὸς, μουντζαῖς καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ἰδοὺ ἡ μόνη ἀπάντησις!

Ἄλλ' ἕως πότε, δυστυχισμένε λαέ, συφοριασμένε ἐργάτα, ἡ ἐλεεινὴ σου αὐτὴ κατάστασις; Ἔως πότε οἱ ἐμπνυσμοὶ καὶ οἱ κόλαφοι θὰ εἶν' ὁ κληρὸς ὁ μόνος σου; Ἔως πότε ἡ Δυστυχία θὰ σου πιπιλίξῃ τὸ αἷμα, θὰ σου ροκανίξῃ τὰ κόκκαλα. Καὶ ἕως πότε σὺ ὁ φιλότιμος, τὸ παλληκᾶρι ἐσὺ, θὰ θεωρησῶσαι σὰν ἕνα κτήνος τετράποδο; Δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανεὶς ὁ μέλων νὰ σὲ λυτρώσῃ, ὁ ἀπὸ τοῦ τάφου τῆς ἀτιμώσεως καὶ τῆς ἀπωλείας ἀναστήσῃ σε ἐπὶ τέλους;

Ὅχι! Ὑπάρχει, ὑπάρχει εἰς. Καὶ αὐτὸς εἶσαι σὺ ὁ ἀγνοῶν τὴν ἀξίαν σου, ὁ σφαγιαζὼν τὴν δυνάμιν σου, ὁ περιφρονῶν τὴν ἰσχύν σου, ὁ ἐνταφιάζων τὸ κράτος σου, σὺ ὁ χειμαρρὸς τὴν ὀργὴν, ὁ κεραυνὸς τὴν μανίαν, ἡ θύελλα τὴν ἐπέλασιν, ὁ τυφῶν τὴν συναρπαγὴν καὶ τὸν ὀλεθρον, σὺ ὁ καταρροίφας μεριστᾶνας καὶ βασιλεῖς, ὁ ποιήσας ἐπαναστάσεις, ὁ δωρήσας ἐλευθερίας, σὺ τὴν φωνὴν ὁ Θεὸς ὀργὴν του ἐκάλεσε καὶ οὕτως εἶσαι σὺ ὁ Λαὸς ὁ κοιμῶμενος!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐγέρθητι λοιπὸν ἐπὶ τέλους. Ἐγέρθητι ἀπὸ τὸν ὕπνον σου τὸν βαρὺν, ὕπνον ἀτέρευτος νάρκης. Ὑψώθητι ὡσπερ ἡ Σφίγξ τῆς Αἰγύπτου, ὡσπερ τῆς Ρόδου ὁ Κολοσσός, ὡσπερ ὁ Δέων τῆς Χαιρωνείας καὶ ρῆξον κεραυνοκέλαδον λαλιάν καὶ βροντοφώγησον εἰς τοὺς κομματάρχας σου καὶ εἰπέ εἰς τοὺς ἄρχοντάς σου καὶ εἰπέ εἰς τοὺς πλουτοκράτας σου.

—Κάτω προδότη καὶ ἐφιάλται, κάτω ἀνάλητοι ἐγώισται καὶ αἰμοδιψεῖς χρυσοκάνθαροι, κάτω λυμεῶνες καὶ δολοφόνοι μου!

Ἐνόησον, Δαέ, τὴν ἰσχὺν σου καὶ μάθε τὸ μεγαλειόν σου. Σὺ μετὰ τὸν Θεὸν ἡ πρώτη ἡμῶν καὶ γενεσιουργὸς εἶσαι δύναμις. Σὺ καλλιουργεῖς τὴν γῆν καὶ τὴν ζωὴν μᾶς παρέχεις. Ἡ δίκηλλά σου χρυσός καὶ ἡ σκαπάνη σου ἄργυρος. Ἄνευ σοῦ καὶ ἀπωλέσθημεν ἐκ τῆς πείνης. Ἄνευ κίστου καὶ τέκτονος καὶ ἀπεθάνομεν ἐκ τοῦ ψύχους. Ἄνευ ράπτου καὶ στυτόμοι καὶ παντὸς χειροπαλαίοντος βιοτέχνου καὶ μᾶς ἐφόρευεν ἡ βιωτικὴ ἀναπόρτεια. Εἶσαι ὁ πνεύμων τῆς κοινότητος καὶ εἶν' οἱ ἄλλοι ὁ στόμα-

χος. Πρὸς σὲ τὸν περιφρονημένον καὶ ὑβριζόμενον καὶ Θρόνοι καὶ Στέμματα καὶ Τιάραι παππῶν νὰ γορυπητήσωσιν ἔπρεπε. Δεῖξον τὸ γιγάντειον μέγεθός σου καὶ ἐπίβαλον τὸν σεβασμὸν τῶν δικαιωμάτων σου. Ὑψωσον τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν σοφῶν καὶ εἰπέ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἐρριζοβόλησε καὶ εἰς σὲ τοῦ Πολιτισμοῦ τὸ μυροβολώτερον ἄνθος καὶ διὰ σοῦ σκαπανέως ἀληθινοῦ ἐξαπλοῦται τοῦ Κοινωνισμοῦ τὸ ἀγλαόκαρπον δένδρον. Ὁ ἥλιος τοῦ Τολστόη ἔς φωτίζει τὰ βήματά σου. Τοῦ Ζωρὲ καὶ τοῦ Βέβελ ἄς σε δοροῖζον οἱ θεοὶ ζέφυροι καὶ ἀναγνωρίζων τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἀνυψούμενος εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ἀξίας σου βροντοφώγησον εἰς τὸ πορῶλυτον Ἔθνος σου.

Ἄν ἡ μικρὰ μας Ἰεραλληνία ἐγέννησε τοῦ Ριζοσπαστισμοῦ τοὺς κεραυνώδεις Τιτάνες καὶ ἔσχεν αὐτὴν φωλεάν τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα, μόνη αὐτὴ—Ἰεραλληνία τῆς Ἑλλάδος—θέλει γεννήσῃ καὶ τοῦ Κοινωνισμοῦ τοὺς ἀληθεῖς Ναπολέοντας!

ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ.

ΤΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ.

Ἐνα κλουβὶ στενωτάτο, κατάγυμνο καὶ στεῖρο
Ἄντὶ γιὰ ξύλα φέρνοντάς μαύρα βουνὰ τριγύρω*

Μιά λίμνη τῆς Γενισαρέτ μικρὴ, συφοριασμένη
Δίχως πανὶ, δίχως ἀτμὸ σὰν πλάκα ἐνταφιασμένη*

Μιά ζωντανόνεκρη φωλεὰ, ποῦ αἰσχροὶ χρυσοκάνθαροι
Πίνουσι τὸ αἷμα τῶν φτωχῶν σὰν πεινασμένοι γλάροι.*

Ἐνα τσιφλίκι τῶν τρανῶν καὶ ἓνα σουλτανάτο
Μὲ φιλολογίαν Χιμὲτ—τὸν Μίστερ Κοσμετάτο*

Ἐτόπος, ποῦ ἡ Τρέλλα θράλεξε τὴ Φρόνησι γιὰ φύλε
γιὰ νάδγαταίνη σὲ μουρλοῦς— νὰ ποιοῦνε τ' Ἄργοστόλι.

Φ. ΠΑΝΑΣ.

Εἰς τὸν Φωκίωνα Πανάσ.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, γλυκόφωνο ἀηδὸν τοῦ Παρνασσῶ καὶ ἐθνικῆ ἡμῶν φάλτα. Καλῶς μᾶς ἤλθες Σὺ, ποῦ σὺν πονετικὸ σου κελαϊδισμὸ συνεκινήθη τὸ Πανελλήμιον καὶ εἰς τὸ πόλεμόκρατον λάλημά σου εἶδεν ἡ Μακεδονία τοὺς ἀνδρειοτέρους ἐκδικητὰς τῆς.

Καλῶς μᾶς ἤλθες Σὺ, ποῦ δὲν μολύνουν τὰ στήθη σου οἱ πρόστιχοι ντενεκέδες τῶν Ἑλληνικῶν παρασήμων, ὅπου φορτώνουν κάθε τσολιᾶ, ἀγύρτη καὶ λαοπλάγο, ἀλλὰ σοῦ τὰ στολίζει ὁ ἱερώτερος μεγαλόσταυρος— ἡ ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς θάνατον καταδίχη σου διὰ τὸ πατριωτικώτατον κήρυγμά σου καὶ τὰς ἐθνικάς σου ὑπερησίας. Καλῶς μᾶς ἤλθες Σὺ, ποῦ δὲν ἀντιπροσωπεύεις οὐτιδανὰς Κυβερνήσεις οὔτε μὲ κροκοδείλεια δάκρυα καὶ ψευδεῖς ἐνθουσιασμούς καὶ μὲ 500 δραχμὸν μηνιαίων γέρας τῆς ἐθνικῆς σου ἀυταπαρηγήσεως κλέφταις

τὸν τίτλον τοῦ ἐθνικοῦ, ποιητοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἀποστόλου, ἀλλ' ἀντιπροσωπεύεις αὐτὴν τὴν Πατρίδα, ποῦ σὲ ἐβάπτισεν ἐθνικὸν ποιητὴν τῆς, αὐτὸν τὸν πόνον τοῦ βατανισμένου Λαοῦ, κοινωνιστῆς Σὺ καὶ ἀγνὸς πατριώτης.

Καλῶς μᾶς ἤλθες καὶ ἂν ὁ ἐλεύθερος καὶ δοῦλος Ἑλληνισμός σου ἀνοιξῆς τὴν ἀγκαλίην, σταμάτα πλέον τὸ βῆμα σου καὶ μείνε, μείνε μαζί μας.

Ἡ σκληρωμένη πατρίς σου Κεφαλληνία εἰς τοὺς Ἄληπασάδες τοῦ χρόματος σὲ γυρεῖει σωτήρᾳ τῆς. Αἱ σικαὶ τοῦ Δωριζα καὶ Ἀντύπα σὲ προσκαλοῦνε μὲ δάκρυα. Καὶ ἐγὼ ὁ ἀδελφὸς τοῦ δευτέρου καὶ ὁ Λαὸς τῆς πατρίδος μου εἰς Σὲ συγκατερόνομεν τὰς χρυσὰς μας ἐλπίδας καὶ μόνον μὲ Σὲ θὲ ἀναλαμβάνη ἡ «Ἐλευθερία» τυφλώνουσα τοὺς Σταυρωτὰς τῆς Ἰεραλληνίας Ἰδέας.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ